

GOD OF MALICE

RINA KENT

VERTAALD DOOR TEXTCASE

Amsterdam · Antwerpen

Voor iedereen wiens type een meedogenloze slechterik is.

OPMERKING VAN DE AUTEUR

Hallo, lieve lezer,

Als je mijn boeken nog niet eerder hebt gelezen, weet je dit misschien niet, maar ik schrijf duistere verhalen die schokkend en verontrustend kunnen zijn. Mijn boeken en hoofdpersonen zijn niet geschikt voor tere zieltjes.

Killian Carson, de hoofdpersoon uit *God of malice*, is een echte psychopaat en geen fictieve schurk of foute jongen die uiteindelijk wordt getemd. Hij is een slechterik met zeer twijfelachtige daden, dus als je niet tegen moreel zwarte personages kunt, lees dan níét verder.

Dit boek bevat non-con, dub-con en zelfmoordgedachten. Ik vertrouw erop dat je je triggers kent voordat je verdergaat.

God of malice is een volledig opzichzelfstaand boek.

Voor meer informatie over Rina Kent, ga naar rinakent.com.

HOOFDSTUK ÉÉN

GLYNDON

Rampen beginnen op donkere nachten.

Sterreloze, zielloze, vonkloze nachten.

Het soort nachten dat als onheilspellende achtergrond dient in volksverhalen.

Ik staar naar de beukende golven die vechten met de enorme puntige rotsen die de klif vormen.

Met trillende voeten sta ik op de rand terwijl bloederige beelden door mijn hoofd spoken met de verwoestende kracht van een orkaan. De verontrustende herhaling speelt zich in vol ornaat af. Het geluid van de motor, het slippen van de auto en uiteindelijk het spookachtige gekras van metaal tegen de rotsen en de plons in het dodelijke water.

Er is nu geen auto meer, geen persoon erin, geen geest die zich in de meedogenloze lucht verspreidt.

Er is alleen het gebeuk van de woeste golven en de dreiging van de massieve rotsen.

Toch durf ik niet te knipperen.

Toen knipperde ik ook niet. Ik bleef alleen maar staren en gilde vervolgens als een vervloekt mythisch wezen.

Hij hoorde me echter niet. De jongen wiens lichaam en ziel niet langer bij ons zijn.

De jongen die zowel geestelijk als emotioneel worstelde, maar er toch voor me wist te zijn.

Er loopt een plotselinge rilling over mijn rug en ik vouw mijn flanellen jas dicht over mijn witte topje en korte spijkerbroek. Maar het is niet de kou die me tot op het bot doet rillen.

Het is de nacht.

De angst voor de genadeloze golven.

De sfeer lijkt griezelig veel op die van een paar weken geleden toen Devlin me naar deze klif op Brighton Island bracht, een eiland op een uur varen van de zuidkust van het Verenigd Koninkrijk.

Toen we hier voor het eerst kwamen, had ik nooit kunnen vermoeden dat alles een dodelijke afloop zou krijgen.

Ook toen waren er geen sterren en net als vanavond scheen de maan helder, als puur zilver op een leeg canvas. De onsterfelijke rotsen zijn bescheiden getuigen van karmozijnrood bloed, een verloren leven en een allesomvattend verdriet.

Iedereen zegt dat het mettertijd beter wordt: mijn ouders, mijn grootouders, mijn psycholoog.

Maar het wordt alleen maar erger.

Al wekenlang slaap ik niet meer dan twee uur per nacht. Een wazige slaap, geteisterd door nachtmerries. Elke keer als ik mijn ogen sluit, verschijnt het vriendelijke gezicht van Devlin. Hij glimlacht dan terwijl er bloed uit al zijn lichaamsopeningen spuit.

Ik word trillend en huilend wakker en begraaft me in mijn kussen zodat niemand denkt dat ik gek geworden ben.

Of dat ik meer therapie nodig heb.

Ik bracht de paasvakantie door met mijn familie in Londen, maar ik kon er gewoon niet meer tegen.

Het was pure impulsiviteit toen ik het huis uit sloop zodra iedereen sliep, twee uur reed, nog een uur met de veerboot reisde en uiteindelijk hier na twee uur 's nachts aankwam.

Soms wil ik me niet langer voor iedereen verstoppen, inclusief mezelf. Maar vaak wordt het te moeilijk en krijg ik geen adem meer.

Ik kan mijn moeder niet in de ogen kijken en liegen. Ik kan mijn vader en opa niet meer onder ogen komen en doen alsof ik hun kleine meisje ben.

Ik denk dat de Glyndon King die ze negentien jaar lang hebben opgevoed een paar weken geleden samen met Devlin is omgekomen. En ik kan het niet aan dat ze dat binnenkort zullen ontdekken.

Dat ze naar mijn gezicht zullen kijken en een bedrieger zullen zien.

Een schande voor de naam King.

Daarom ben ik hier; een laatste poging om de lading die zich in mijn lichaam opbouwt te verdrijven.

Mijn honingkleurige haar, gestreept met een natuurlijke blonde balayage, wappert in de wind en waait in mijn ogen. Ik gooi het naar achteren en wrijf

met mijn handpalm over de zijkant van mijn korte broek terwijl ik naar beneden staar.

Naar beneden.

Naar beneden...

Ik wrijf steeds harder en het geluid van de wind en de golven in mijn oren wordt ook steeds luider.

De kiezelstenen knarsen onder mijn gympen als ik een stap dichterbij de rand zet. De eerste stap is het moeilijkst, maar daarna is het alsof ik in de lucht zweef.

Ik spreid mijn armen wijd en sluit mijn ogen. Alsof ik bezeten ben door een externe kracht, ik besef niet dat ik op mijn plaats blijf staan of dat mijn vingers jeuken om ergens verf op te spuiten.

Wat dan ook.

Ik hoop niet dat mam mijn laatste schilderij ziet.

Ik hoop niet dat ze me zich zal herinneren als het minst getalenteerde van haar kinderen. De schande die niet eens het topje van haar genialiteit kon bereiken.

De gek wiens artistieke gevoel op alle mogelijke manieren verknipt is.

‘Het spijt me zo,’ fluister ik, de woorden die Devlin volgens mij tegen me zei voordat hij het niets in vloog.

Er glipt licht tussen de hoeken van mijn gesloten oogleden door en ik schrik van de gedachte dat zijn geest misschien uit het water is opgestegen en achter me aan komt.

Hij zal me de woorden zeggen die hij in elke nachtmerrie snauwde:

Je bent een lafaard, Glyn. Dat ben je altijd geweest en dat zul je altijd blijven.

Die gedachte roept de beelden uit de nachtmerries op. Ik draai me zo snel om dat mijn rechterschoonheid wegglijdt en ik gil terwijl ik naar achteren tuimel.

Naar achteren...

Richting de dodelijke klif.

Een sterke hand grijpt mijn pols vast en trekt met een kracht die me de adem beneemt.

Mijn haar wappert achter me in een symfonie van chaos, maar mijn blik blijft gericht op de persoon die me moeiteloos met één hand vasthoudt. Hij trekt me echter niet weg van de rand, maar houdt me vast

in een gevaarlijke hoek waardoor ik in een fractie van een seconde zou kunnen omkomen.

Mijn benen trillen, ik glijd weg op de kleine rotsen en de hoek waarin ik sta wordt steeds scherper – evenals de kans dat ik val.

De ogen van de persoon, een man, aan zijn gespierde lichaamsbouw te zien, worden afgeschermd door een camera die om zijn nek hangt. Opnieuw flitst er een verblindend licht recht in mijn gezicht. Dus dat is de reden van het verontrustende licht van daarnet. Hij nam foto's van me.

Pas dan realiseer ik me dat iets vochtigs mijn zicht vertroebelt, mijn haar een tragische puinhoop is door de wind en de donkere kringen onder mijn ogen waarschijnlijk vanuit de ruimte te zien zijn.

Ik sta op het punt hem te vragen om me omhoog te trekken, want ik hang letterlijk op het randje en ik ben bang dat ik zal vallen als ik het zelf probeer.

Maar dan gebeurt er iets.

Hij haalt de camera voor zijn ogen weg en mijn woorden blijven in mijn keel steken.

Omdat het nacht is en alleen de maan enig licht biedt, zou ik hem niet zo duidelijk moeten kunnen zien. Maar dat kan ik wel. Het is alsof ik bij de première van een film zit. Een thriller.

Of misschien een horrorfilm.

De ogen van mensen lichten meestal op met emoties, van welke aard dan ook. Zelfs verdriet laat ze glanzen met tranen, onuitgesproken woorden en onherroepelijke spijt.

Die van hem zijn echter zo gedempt als de nacht en net zo donker. En het vreemdste is dat ze nog steeds niet te onderscheiden zijn van hun omgeving. Als ik hem niet recht zou aanstaren, zou ik denken dat hij een wezen uit de wildernis was.

Een roofdier.

Misschien wel een monster.

Zijn gezicht is scherp, hoekig – het soort dat onverdeelde aandacht vereist, alsof hij gemaakt is om mensen in een zorgvuldig opgezette val te lokken.

Nee, geen mensen.

Próóien.

Zijn lichaamsbouw heeft iets mannelijks wat niet kan worden verborgen door zijn zwarte broek en T-shirt.

Midden op deze ijskoude voorjaarsnacht.

Zijn armspieren puilen uit de stof zonder enige tekenen van kippen-vel of ongemak, alsof hij koudbloedig geboren is. De hand waarmee hij momenteel mijn pols vasthoudt – en daarmee mijn dodelijke val tegenhoudt – is gespannen, maar er is geen enkel teken van inspanning.

Moeiteloos. Dat is het woord dat voor hem gebruikt moet worden.

Zijn hele houding straalt gemak uit. Het is te kil... Te léég, waardoor hij zelfs een beetje verveeld lijkt.

Een beetje... afwezig, ondanks het feit dat hij hier in levenden lijve staat.

Zijn symmetrische volle lippen vormen een rechte lijn waar een niet-aangestoken sigaret tussen hangt. In plaats van naar mij te kijken, staart hij naar zijn camera en voor het eerst sinds ik hem opmerkte, flitst er een sprankje licht achter zijn irissen. Het is snel, vluchtig en bijna onmerkbaar. Maar ik vang het op.

Het enige moment waarop zijn verveelde façade glinstert, donkerder wordt, loskomt van de achtergrond en uiteindelijk verdwijnt.

‘Prachtig.’

Ik slik het ongemakkelijke gevoel weg dat in mijn keel opkomt en dat heeft niet zozeer te maken met het woord dat hij zei, maar meer met de manier waarop hij het zei.

Zijn diepe stem klinkt als honing, maar is in werkelijkheid gehuld in zwarte rook.

Het heeft te maken met hoe het woord uit zijn stembanden trilde voor- dat het met de dodelijkheid van gif door de ruimte tussen ons zinderde.

Spreekt hij trouwens met een Amerikaans accent?

Mijn zorgen worden bevestigd wanneer zijn blik zich met een dodelijk zelfvertrouwen op mij vestigt en mijn trillende spieren verlamt. Om de een of andere reden voelt het alsof ik niet verkeerd mag ademen of dat ik anders snel genoeg mijn ondergang tegemoet zal gaan.

Datgene wat op licht leek, is allang uit zijn ogen verdwenen en ik sta oog in oog met die donkere blik van eerder: gedempt, dof en absoluut levenloos.

‘Niet jij. De foto.’

Dat klonk Amerikaans.

Maar wat zou hij doen op zo'n afgelegen plek waar zelfs de lokale bevolking niet komt?

Zijn hand laat mijn pols los en wanneer mijn voeten wegglijden, vallen er verschillende stenen naar beneden. Er weerklinkt een spookachtige kreet door de lucht.

De mijne.

Ik denk er niet eens over na en grijp met beide handen zijn onderarm vast.

'Wat... Wat ben je in godsnaam aan het doen?' Ik hijg door mijn verstikte ademhaling heen en mijn hart bonkt in mijn keel. Angst raast door mijn borstkas en ik heb al wekenlang niet meer zoiets gevoeld.

'Waar lijkt het op?' Hij spreekt nog steeds met het grootste gemak, alsof hij met vrienden over het ontbijtmenu praat. 'Ik maak af waar jij aan begonnen bent zodat ik het moment kan herdenken als je je dood tegemoet valt. Ik heb het idee dat je een mooie aanvulling op mijn collectie zult zijn, maar als dat niet zo is...' Hij haalt zijn schouders op. 'Dan verbrand ik hem gewoon.'

Mijn mond valt open terwijl een stortvloed aan gedachten door mijn hoofd raast. Zei hij nou dat hij een foto van mijn dodelijke val aan zijn collectie zal toevoegen? Ik heb te veel vragen, maar de belangrijkste is: wat voor soort collectie heeft deze gek?

Nee, schrap dat maar. De ultieme vraag is: wie is deze kerel in hemelsnaam? Hij lijkt ongeveer even oud als ik, zou volgens maatschappelijke normen als knap worden beschouwd en hij is een outsider.

O, en hij heeft een criminele uitstraling, maar niet van het kleine, simpele soort. Hij is van een heel andere orde.

Een gevaarlijke criminele uitstraling.

Het meesterbrein dat talloze misdadigers aanstuurt en zelf meestal achter de schermen opereert.

En op de een of andere manier ben ik op zijn pad gekomen.

Omdat ik mijn hele leven omringd ben geweest door mannen die de wereld verslinden, kan ik gevaar herkennen.

Ik kan ook mensen herkennen bij wie ik uit de buurt moet blijven.

En deze Amerikaanse vreemdeling is de belichaming van die twee dingen.

Ik moet hier weg.

Nú.

Ondanks de zenuwen die mijn toch al kwetsbare mentale toestand aantasten, dwing ik mezelf om met mijn nuchtere toon te spreken. 'Ik was niet van plan om dood te gaan.'

Hij trekt een wenkbrauw op en een kleine beweging van zijn lippen doet de sigaret in zijn mond trillen. 'Is dat zo?'

'Ja. Dus kun je me... omhoog trekken?'

Ik zou zijn onderarm kunnen gebruiken om het zelf te doen, maar elke plotselinge beweging zal waarschijnlijk precies het tegenovergestelde effect hebben; hij zou me kunnen loslaten zodat ik mijn Schepper kan ontmoeten.

Hij slaat nonchalant zijn arm om de mijne, pakt met zijn vrije hand een aansteker en steekt de sigaret aan. Het uiteinde gloeit dieporanje en hij neemt de tijd voordat hij de aansteker terug in zijn zak steekt en een wolk rook in mijn gezicht blaast.

Normaal gesproken moet ik kokhalzen van de geur van sigaretten, maar daar denk ik op dit moment niet aan.

De zinderende spanning tussen ons vervult me met warmte. Het gevoel is me vreemd, maar ook weer niet.

'En wat krijg ik ervoor terug als ik je help?'

'Mijn dankbaarheid?'

'Daar heb ik niets aan.'

Ik pers mijn lippen op elkaar en dwing mezelf om kalm te blijven. 'Waarom heb je me dan überhaupt vastgepakt?'

Hij tikt op de rand van zijn camera en streelt hem vervolgens wellustig; de sensualiteit van een man die een vrouw aanraakt bij wie hij niet uit de buurt kan blijven.

Om de een of andere reden zorgt dat ervoor dat mijn temperatuur stijgt.

Hij ziet eruit als het type dat daar ervaring mee heeft.

Véél ervaring.

En net zo intens als zijn uitstraling.

'Om een foto te maken. Dus wat dacht je ervan? We maken af waar je aan begonnen bent en geven mij het meesterwerk waarvoor ik hier gekomen ben?'

'Bedoel je serieus dat jouw meesterwerk mijn dood is?'

‘Nee, niet je dood. Het zou er te bloederig en onaangenaam uitzien als je schedel beneden tegen de rotsen kapotslaat. Om nog maar te zwijgen van het feit dat ik met dit licht geen goede foto kan nemen. Ik ben geïnteresseerd in je val. Je bleke huid zal een prachtig contrast vormen met het water.’

‘Je bent... ziek.’

Hij haalt een schouder op en blaast nog meer giftige rook uit. Zelfs de manier waarop hij rookt en zijn vingers over de sigaret laat glijden lijkt moeiteloos, hoewel de spanning om te snijden is. ‘Is dat een nee?’

‘Natuurlijk is het een nee. Denk je dat ik zou sterven alleen maar zodat jij een foto kunt nemen?’

‘Een meesterwerk, geen foto. En je hebt niet echt een keuze. Als ik besluit dat je gaat sterven...’ Zijn bovenlichaam buigt naar voren, hij maakt zijn vingers los van mijn arm en hij verlaagt zijn stem tot een angstaanjagend gefluister. ‘...dan sterf je.’

Ik schreeuw als mijn voet bijna wegglijdt en mijn nagels zich in zijn arm graven. Een woeste overlevingsbehoefte borrelt in mijn aderen met de wanhoop van een gekooid dier of een gevangene die al jaren in eenzame opsluiting zit.

Ik ben er vrij zeker van dat ik hem heb gekrabd, maar als hij pijn heeft, laat hij dat niet merken.

‘Dit is niet grappig,’ hijg ik met verstikte stem.

‘Zie je mij lachen?’ Zijn lange vingers sluiten zich om de sigaret en hij neemt een trekje voordat hij hem uit zijn mond haalt. ‘Je hebt tot mijn peuk op is om me iets aan te bieden.’

‘Iets?’

‘Wat je maar wilt doen in ruil voor mijn hóffelijke daad om een dame in nood te redden.’

Het ontgaat me niet hoe hij het woord hoffelijk benadrukt, noch de provocerende manier waarop hij woorden in het algemeen gebruikt. Alsof het wapens in zijn arsenaal zijn.

Het bataljon onder zijn bevel.

Hij geniet hiervan, of niet soms? Deze hele situatie, die begon met mijn poging om te vergeten, heeft me in een nachtmerrie doen belanden.

Of toch niet?

Een deel van mij blijft al zijn bewegingen volgen en ik krijg het met de minuut warmer. Ik zou graag geloven dat het angst is, maar om de een of andere reden brandde mijn huid bij zijn aanraking en ben ik gegijzeld door de intensiteit die in golven van hem afstraalt.

Een deel van mij verlangt ernaar om het te proeven.

Dat vreemde deel is gecharmeerd en gevangen tussen zijn klauwen.

Mijn blik dwaalt af naar de halfopgerookte sigaret en net als ik erover denk om tijd te rekken, inhaleert hij in een paar seconden wat er nog van over is en gooit hij de peuk weg. 'Je tijd is om. Tot ziens.'

Hij probeert zich uit mijn greep te bevrijden, maar ik druk mijn nagels nog dieper in zijn huid. 'Wacht!'

Er verandert niets in zijn gelaatsuitdrukking, zelfs niet als zijn haar naar achteren waait, zelfs niet nu ik zeker weet dat hij voelt hoe ik beef van de drang om te overleven.

Niets lijkt enig effect op hem te hebben.

En dat jaagt me de stuipen op het lijf.

Maar het wekt ook een deel van mij tot leven waarvan ik dacht dat het zich alleen manifesteerde in dromen.

Hoe kan iemand zo... zo kóúd zijn?

Zo afstandelijk?

Zo levenloos?

'Van gedachten veranderd?'

'Ja.' Mijn stem trilt, ook al probeer ik te klinken alsof ik mezelf onder controle heb. 'Trek me omhoog en ik doe alles wat je maar wilt.'

'Weet je zeker dat je het zo wilt formuleren? "Wat ik wil" kan een aantal dingen zijn die door het grote publiek worden afgekeurd.'

'Dat kan me niet schelen.' Zodra ik op vaste grond sta, ben ik veilig voor deze gestoorde eikel.

'Het is jouw feestje.' Zijn vingers sluiten zich om mijn arm in een genadeloze greep en hij trekt me met verbijsterend gemak weg van de rand.

Alsof ik zojuist niet aan een zijden draadje boven de dood heb gehangen.

Alsof het water beneden zijn kaken niet had opengesperd om me te verslinden.

Mijn zware ademhaling klinkt dierlijk in de stilte van de nacht. Ik probeer het onder controle te krijgen, maar het heeft geen zin.

Ik ben opgevoed met een ijzeren wil en een indrukwekkende uitstraling. Ik ben opgegroeid met een achternaam die groter is dan het leven zelf en met familie en vrienden die overal waar we komen de aandacht trekken.

En toch lijkt alles wat ik ken op dit moment te verdwijnen. Het is alsof ik me distantieer van wie ik zou moeten zijn en verander in een versie die zelfs ik niet kan doorgronden.

En dat komt allemaal door de man die voor me staat. Zijn gelaatstreken zijn leeg, zijn ogen nog steeds dof en levenloos, en ze bevatten elke sombere kleur op het palet.

Als ik een kleur aan hem zou moeten toekennen, zou dat zonder twijfel zwart zijn: uitdrukkeloos, koud en een grenzeloze tint.

Maar terwijl hij naar me staart, zie ik een raadselachtig gevoel van verbondenheid. Nee. Begrip? Het vermogen om mijn gedachten te lezen?

Ik probeer me uit zijn greep te bevrijden, maar die verstevigt hij tot ik zeker weet dat hij mijn botten zal breken, alleen maar om erin te kunnen kijken.

Het is nog maar een minuut geleden dat ik hem ontmoette, maar het zou me eerlijk gezegd niets verbazen als hij mijn arm inderdaad zou breken. Hij wilde tenslotte een foto van me waarop ik mijn dood tegemoet val.

En hoewel dat vreemd is, is het ook ronduit angstaanjagend. Want ik weet – ik wéét gewoon – dat deze Amerikaanse vreemdeling het in een oogwenk zou doen en niet zou nadenken over de gevolgen.

Niet zo lang geleden maakte ik nog grapjes over dit exacte scenario met mijn vrienden, maar nu het gebeurt, brengt het me volledig van mijn stuk.

‘Laat me los,’ zeg ik op korte toon.

Zijn mondhoeken krullen omhoog. ‘Vraag het me netjes en misschien doe ik het wel.’

‘Wat is volgens jou de definitie van “netjes”?’

‘Zeg “alsjeblieft” of ga op je knieën zitten. Het maakt niet uit wat je kiest. Allebei tegelijk is sterk aanbevolen.’

‘Wat dacht je van geen van beide?’

Hij houdt zijn hoofd schuin. ‘Dat zou zinloos en dom zijn. Je bent tenslotte aan mijn genade overgeleverd.’

Met een snelle beweging duwt hij me weer naar de rand. Ik probeer me aan hem vast te klampen, maar mijn kracht is slechts stro in vergelijking met zijn brute kracht.

In een mum van tijd hangen mijn benen over de rand van de afgrond, maar deze keer grijp ik de riem van zijn camera vast, zijn shirt en elk oppervlak waar ik mijn nagels in kan zetten.

Koud.

Hij is zo koud dat mijn vingers bevroren en ik geen adem meer krijg. 'Alsjeblieft!'

Er ontsnapt een tevreden geluid uit zijn mond, maar hij trekt me niet terug. 'Dat was toch niet zo moeilijk?'

Mijn neusvleugels trillen, maar ik slaag erin te zeggen: 'Kun je hiermee ophouden?'

'Niet zolang je het tweede deel van de afspraak niet bent nagekomen.'

Ik staar hem aan, waarschijnlijk volledig verbijsterd. 'Tweede deel?'

Hij legt een hand op mijn hoofd en dan merk ik pas dat hij lang is. Zo lang dat het intimiderend is.

Eerst strijkt hij slechts een paar lokken van mijn haar achter mijn oren. Het gebaar is zo intiem dat mijn mond droog wordt.

Mijn hart klopt zo onregelmatig dat ik denk dat het uit mijn ribbenkast zal barsten.

Niemand heeft me ooit aangeraakt met zulk onwrikbaar zelfvertrouwen. Nee, geen zelfvertrouwen. Het is macht.

Van het overweldigende soort.

Zijn vingers, die net nog mijn haar streelden, graven zich in mijn schedel en duwen zo hard naar beneden dat mijn benen het begeven. Zomaar.

Geen weerstand.

Niets.

Ik val.

Val...

Val...

Ik denk dat hij me toch van de klif heeft geduwd, maar mijn knieën raken de harde grond.

Als ik omhoog staar, zie ik die glinstering in zijn ogen weer. Eerder dacht ik dat het een lichtflits was, een soort wit in het zwart.

Ik had het mis. Het is zwart op zwart.

Een schaduw van absolute duisternis.

Puur sadisme schittert in zijn irissen terwijl hij mijn hoofd vasthoudt.
Het ergste is dat ik zeker achterover zal tuimelen als hij loslaat.

Er verschijnt een angstaanjagende grijns om zijn lippen. 'Op je knieën zitten is inderdaad ten zeerste aan te raden. Zullen we nu maar beginnen?'